

opusdei.org

Prelato žinia (2026 m. kovo 19 d.)

Šv. Juozapo šventės proga Opus Dei prelatas ragina Dievo Darbo tikinčiuosius dvasiškai ruoštis Šimtmečiui, su dėkingumu dėl praeities ir viltingumu dėl ateities.

2026-03-19

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Viskas jau padaryta ir viskas dar prieš akis. Ši frazė, kurią dažnai apmąstydavo šv. Chosemarija, veda

mus pasiruošimo keliu link Dievo Darbo įsteigimo Šimtmečio. Dievas įkvėpė mūsų Tėvą įsteigti Dievo Darbą, todėl viskas jau padaryta; tačiau viskas dar prieš akis, nes Jis atveria kaskart vis naujus horizontus, ištikimus pradžiai.

Šiandien švenčiame šv. Juozapo, visos Bažnyčios ir *Opus Dei* globėjo, šventę. Mūsų įkūrėjas jį dažnai vadindavo „mano tėvu ir Globėju“ bei kalbėdavo apie jį kaip „nuolat besišypsantį vyrą sugūžtais pečiais“. Kiek daug galime iš jo pasimokyti! Būdamas pavyzdžiu ir užtarėju, jis padeda mums keliauti per gyvenimą, kupiną šviesos ir šešėlių, sielvartų ir džiaugsmų bei išlaikyti meilės ir ištikimybės troškimų sklidiną širdį.

Šv. Juozapo vedamas, vėl jums kalbu apie Dievo Darbo įsteigimo Šimtmetį. 2021 m. birželio 10 d. pranešiau, kad šventė, kaip vienybės išraiška (moterys ir vyrai, pasauliečiai ir

kunigai), truks penkis šimtus dienų, nuo 2028 m. spalio 2 d. iki 2030 m. vasario 14 d. Taip pat minėjau, kad buvo sudarytas komitetas, besirūpinantis parengiamaisiais darbais ir su minėjimu susijusiais pasiūlymais. Šie pasiruošimo procesai leido mums dar kartą patirti tai, ką taip dažnai pabrėždavo tėvas Chavjeras: Dievo Darbas yra mūsų rankose. Noriu padėkoti komitetui bei visiems ir visoms už rūpestingumą ir įsitraukimą į šias užduotis.

Kaip žinote, paskutinės regioninės asamblėjos tema buvo „Dievo Darbo Šimtmečio link“. Žvelgdamas į šį tikrą balsų chorą iš beveik septyniasdešimties šalių dėkoju Dievui už vienybės ir ištikimybės dvasią, nuolatinio apaštališkojo ir dvasinio atsinaujinimo pamatą, kuriuo norime gyventi, kad galėtume atsakyti į kiekvieno laikmečio iššūkius. Jauni ir vyresni, Dievo

Darbo nariai ir rėmėjai, bičiuliai ir visi, kurie kada nors buvote *Opus Dei* dalimi, stabtelėjote pamąstyti, kaip šiandien mums veikti su gyvybinga ištikimybė ir įkūnyti dvasią, kurią šv. Chosemarija gavo iš Dievo, kad tarnautų Bažnyčiai. *Dėkingumu pasižymintis praeities apsvarstymas, lydimas nuolankios analizės ir viltingo žvilgsnio į ateitį* yra tai, ką norėčiau jums perduoti šia žinia, kad kartu galėtume patirti Šimtmetį.

Jūsų pasidalinimuose ypač stipriai nuaidėjo trys mūsų gyvenimo sritys pasaulyje: šeima, darbas ir ugdymas. Skaitant jūsų mintis apie šeimą, juntamas atnaujintas troškimas, kad kiekviena šeima taptų tikrąja „namų Bažnyčia“, Nazareto šeimos atspindžiu. Taip pat pabrėžėte, kad darbas nėra tik žmogiška užduotis, bet ir asmeninio susitikimo su Jėzumi Kristumi vieta. Nuolatiniai pokyčiai profesinėje ir socialinėje tikrovėje verčia mus ieškoti būdų,

kaip Evangelija galėtų teikti darbui prasmę ir prisidėti prie darbinių santykių bei visų darbo formų humanizavimo krikščioniško ugdymo dėka, taip paversti kasdienį darbą dosniu ir prasmingu tarnavimu. Ugdymas, kurį įgijome, yra postūmis formuotis pagal Kristų ir gaivinti pasaulį iš vidaus.

Tai vertinga medžiaga, kurioje sutelkti visų troškimai ir poreikiai, bus ir toliau naudojama per artimiausius metus. Nors Bažnyčios ir visuomenės padėtis kartu ir teikia entuziazmo, ir yra trapi, matome, kad Dievo malonė veikia. Dievo Darbui, kaip Bažnyčios daliai, nėra svetimos šio pasaulio permainos. Nepriklausomai nuo statuto pritaikymo proceso, kuris prasidėjo beveik prieš ketverius metus ir iki šiol yra svarstomas Šventojo Sosto, turime daug iššūkių ir galimybių tarnauti Bažnyčiai taip, kaip ji šiandien to tikisi.

Šiuo keliu žengsime dėkodami Dievui ir matydami, kaip daugėja žmonių, kurie Jo ieško ir dalyvauja ugdymo užsiėmimuose, matydami atsivertimus, kuriuos Viešpats sužadina per draugystės ryšius, ir naujas apaštalines iniciatyvas. Visas šis gyvybingumas skatina atpažinti vaisingą Dievo veikimą, ir daugelio mano sūnų bei dukterų, jūsų brolių ir seserų, pasiaukojimą dėl kitų.

Šiame tęstinumo etape nestinga ir iššūkių, panašių į tuos, su kuriais susiduria visi krikščionys.

Pavyzdžiui, daugelyje regionų pastebima, kad jaunimui sunku įvertinti pašaukimo apaštaliniam celibatui grožį. Be to, laikui bėgant, turėsime spręsti ir vyresniųjų, tiek pasauliečių, tiek kunigų, kaitos klausimą. Todėl kiekviena regione reikės ieškoti naujų būdų, kaip tęsti mūsų misiją. Regioninėse asamblėjose buvo vieningai pabrėžta, kad ši situacija reikalauja

ypatingo dėmesio apaštaliniam darbui su jaunimu ir tikro supernumerarijų protagonizmo: toliau rūpintis jų ugdymu, kad visi būtume pirmosiose gretose šiame plačiai lyg vėduoklė išsiskleidusiame apaštalavime.

Praėjo beveik penkeri metai nuo pirmojo laiško apie Šimtmetį, kurį jums parašiau, ir vis labiau artėjame prie šios šventės. Pasitaręs su centrine asesorija ir generaline taryba, siūlau mums dvasiškai pasiruošti šiai progai apmąstant pirmuosius krikščionis: įvairios kilmės vyrus ir moteris, kurie liudijo savo tikėjimą Jėzumi Kristumi taip, kad pakeitė visuomenę. Mūsų Tėvas primindavo, kad „jei reikia pavyzdžio, *Opus Dei* lengviausia suprasti pagalvojus apie pirmųjų krikščionių gyvenimą. Jie buvo itin nuoširdžiai atsidavę krikščioniškajam pašaukimui; rimtai siekė tobulumo dėl paprasto ir

didingo fakto – Krikšto sakramento. Išoriškai jie niekuo nesiskyrė nuo savo bendrapiliečių“ (*Pokalbiai*, n. 24).

Šiame kontekste norėčiau, kad artimiausiais metais gilintumėmės į kai kuriuos esminius *Opus Dei* dvasios aspektus, kuriuos šv. Chosemarija yra nusakęs gerai mums žinomais žodžiais, ir kurie mums yra tiek dovana, tiek užduotis. Šių metų vasario 19 d., susitikęs su kunigais, Leonas XIV akcentavo Jėzaus žodžius samarietei moteriai: „Jei tu pažintum Dievo dovaną“ (Jn 4,10). Popiežius komentavo: „Žinome, kad dovana yra ir kvietimas puoselėti kūrybingą atsakomybę (...). Pasitelkdami savo kūrybiškumą ir charizmas, esame kviečiami bendradarbiauti su Dievu. Šiuo atžvilgiu, apaštalo Pauliaus žodžiai Timotiejui apšviečia ir mus: „Todėl tau primenu reikalą atgaivinti Dievo malonės dovaną, suteiktą mano rankų uždėjimu“ (2 Tim 1,6)“.

Artimiausiais metais labiausiai norime atgaivinti Dievo malonės dovaną. Nuo 2026 m. spalio 2 d. iki 2027 m. spalio 2 d. siūlau gilintis į *buvimą kontempliatyviais žmonėmis pasaulyje*, kadangi mūsų Tėvas tame išvelgė daugelį esmingų *Opus Dei* dvasios dėmenų: dieviškąją išsūnybę, Mišias kaip mūsų gyvenimo centrą ir visa ko šaknį, kasdienio gyvenimo vertę bei to „kažką dieviško“, paslėpto paprasčiausiose darbo, šeimos ir visuomeninio gyvenimo tikrovėse, atradimo grožį.

Kitais metais iki pat Šimtmečio pradžios – 2028 m. spalio 2 d. norėčiau, kad dar intensyviau įgyvendintume šv. Chosemarijos mokymą apie *draugystę ir pasitikėjimą*; viso to dėka kiekviena ir kiekvienas kitiems žmonėms tampa „Kristumi, einančiu pro šalį“ bei atpažįstame Kristų kituose. Mūsų pasaukime draugystė yra ypatinga

evangelizacijos proga, kai dalijamės Evangelija iš širdies į širdį.

Galiausiai, nuo 2028 m. spalio 2 d. iki 2030 m. vasario 14 d. kviečiu jus apmąstyti darbą per *pasaulietiškumo* prizmę, remiantis šv. Chosemarija mintimi: „Šventėti darbu, pašventinti darbą ir šventinti kitus per darbą“. Tai įkvepia perkeisti pasaulį pagal Jėzaus širdį. Šv. Chosemarijos žinia apie darbą įgyja ypatingą vertę ne tik dėl darbo kaip šventėjimo vietos idėjos apmąstymo, bet ir dėl technologinių bei kultūrinių pokyčių, kurie daro lemiamą įtaką žmonėms. Šiame kontekste, su Dievo malone ir mūsų pavyzdžiu, nepaisant mūsų asmeninių ribotumų ir trūkumų, daugelis atras Kristų savo gyvenime, papildys jį prasmingumo.

Per artimiausius metus ruošsimės dvasiškai apsvarstydami šiuos tris pagrindinius šv. Chosemarijos mokymo aspektus, norėdami geriau

tarnauti aplinkiniams žmonėms,
Bažnyčiai ir visuomenei. Mūsų Tėvas
žvelgė savo dukteris ir sūnus kaip
„taikos ir džiaugsmo sėjėjus“. Norime
paversti šią svajonę tikrove.

Toliau melskimės šiomis
intencijomis, drauge jungdamiesi
prie nuolatinio mūsų Tėvo raginimo:
„Nuo pat mūsų Dievo Darbo pradžios
nepailstu mokyti to paties: vienintelis
ginklas, kurį turime, tai malda –
melstis dieną ir naktį. Ir dabar vėl
jums kartoju tą patį: melskitės!
Melskitės, nes to labai
reikia“ (*Laiškas*, 1973 m. kovo 28 d.,
n. 5).

Šv. Juozapas, būdamas šeimos tėvu ir
darbininku Galilėjoje, skyrė ypatingą
vietą kontempliavimui, meilei ir
rūpinimuisi Marija ir Jėzumi.
Prašome jo lydėti mus šiame kelyje į
Šimtmetį.

Natūralu, kad ir šiame kontekste
nuoširdžiai jungiamės prie Šventojo

Tėvo maldos už taiką pasaulyje,
draskomame karų bei naikinimo
daugybėje šalių ir tautų, bei
stengiamės savo aplinkoje būti taikos
įrankiais. Tepasigaili Jėzus Kristus,
Taikos Kunigaikštis, šio mūsų
pasaulio, tegul Jo malonė paguodžia
kenčiančius ir perkeičia daugelio
širdžių neapykantą į meilės ir
atleidimo jausmus.

Su visa meile jus laimina

jūsų Tėvas

Roma, 2026 m. kovo 19 d.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-zinia-2026-03-19/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-zinia-2026-03-19/)
(2026-03-19)